

[Hjermind.]

kan afsluttes før i Løbet af 5, 8 eller 10 Aar, er det ikke de Værnemagersager, der er Tale om i dette Lovforslag, der dermed tænkes paa. De Værnemagersager, der er berørt her, er dem, hvor der er rejst Tiltale eller skal rejses Tiltale til Straf, og det drejer sig, som man kan se af Bemærkningerne til Lovforslaget, om et Antal Sager paa 600—800, medens de Værnemagersager, der vil tage den lange Tid, er dem, som det maaske i og for sig er forkert at bruge Udtrykket *Værnemagersager* om, idet det er de Tilfælde, hvor der er Tale om Avancebegrænsning og Tilbagebetaling. Det er disse Sager, hvis Antal beløber sig til 11 000, 12 000 og sandsynligvis endnu flere, og det er i Forbindelse med dem, Offentligheden i denne Tid spørger Regeringen, hvilke Foranstaltninger man vil træffe for at faa disse Sager fremmet. Ogsaa de 600—800 Sager skal naturligvis fremmes, men det er først og fremmest de andre Sager, der er Tale om, og jeg tror derfor, det vilde give et galt Billede, hvis man sagde, at det var disse 600—800 Sager, der særlig vilde trække ud.

Jeg tiltræder som sagt i Princippet Lovforslaget og vil foreslaa en kort Udvalgsbehandling.

Robert Mikkelsen: Det Lovforslag, den højtærede Justitsminister har fremsat, slutter sig til Værnemagerloven af 28. August 1945 og giver højst tiltrængte Regler for Gennemførelsen af de Administrationer, som anordnedes efter denne Lov. Man maa da først sige, at det er paa høje Tid, dette Lovforslag fremkommer, men man maa naturligvis tilføje, at sent er bedre end aldrig, og at den grundige Forberedelse, Lovforslaget aabenbart har faaet, ogsaa har bevirket, at det i det store og hele er et tilfredsstillende Forslag, som jeg i hvert Fald ikke har mange Indvendinger imod.

Ifølge Værnemagerloven var det Domstolene, som skulde beskikke Administratorerne, men det var ikke i Loven nærmere fastsat, efter hvilke Regler de skulde beskikkes, hvem der kunde beskikkes, og hvem der ikke kunde; det var vel nok en Fejl. Paa den anden Side havde man næppe tænkt sig — og vel næppe heller haft Grund til at tænke sig —, at Domstolene kunde komme ind paa den Praksis i stort Omfang at sætte Værnemagerens egen Sagfører eller Forsvarer til at være Administrator af hans Formue paa det offentlige Vegne. Dette blev imidlertid Praksis, en Praksis, der, som det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget, har været gjort til Genstand for

Kritik i Offentligheden, og som det efter Justitsministeriets Opfattelse ikke er forsvareligt at opretholde. Jeg finder det højt beklageligt, at vore Domstole her, ikke som Enkeltforeteelser, men som almindelig Praksis, har været i den Grad ude af Kontakt med, hvad simpel Anstændighed burde tilsige, og altsaa dermed har fremkaldt Tilstande, der med fuld Ret karakteriseres saa usædvanlig skarpt af Justitsministeriet, som det sker, nemlig som Tilstande, det ikke vil være forsvareligt at opretholde. Jeg finder det naturligvis ogsaa beklageligt, at Sagførerstanden i saa ringe Udstrækning har holdt Maal med de høje Idealer, som den højtærede Justitsminister under Forelæggelsen opstillede for Standen. Den flere Gange straffede Værnemager Bohnstedt-Petersens entreprenante Sagfører, der trods Anklagemyndighedens Protest lod sig beskikke til Administrator for Værnemagerforetagendet i Sundkrogsgade og samtidig søgte gennemført Transaktioner, hvorved hele Foretagendet skulde overføres til Værnemagerens Søn og videreføres af denne, vilde i hvert Fald gøre sig daarligt som Cæsars Hustru! Men Lovene er jo til for at bøde paa, at Menneskene ikke er saa gode, som de burde være, og den Slags Foreteelser skulde vi altsaa være fritaget for, naar dette Forslag bliver Lov.

I Bemærkningerne til Lovforslagets § 1 hedder det: „Med Hensyn til Muligheden for Interessekonflikt henvises til, at det vil være Administrators Pligt, saafremt han under sin Virksomhed som Administrator kommer til Kendskab om Forhold, der maa antages at være straffbare eller af Betydning til Belysning af Spørgsmaalet om sigtedes Strafskyld, at underrette Anklagemyndigheden . . .“, og disse Betragtninger er naturligvis ganske rigtige. Man maa saa til Gengæld spørge, hvorfor man da egentlig i Lovens § 1, 1ste Stykke, har bibeholdt Muligheden for, at den valgte eller beskikkede Forsvarer tillige virker som Administrator i Forhold, der ganske givet kan føre til Interesseskollision. Det bør ikke kunde ske, og jeg forstod ogsaa paa den højtærede Minister, at han selv var lidt betænkelig ved denne Bestemmelse og eventuelt var villig til at lade den udgaa. Jeg haaber, man vil kunne enes derom ved Udvalgsbehandlingen.

Jeg vil ogsaa gerne bemærke en anden Ting. Det fremgaar forudsætningsvis af Lovens § 1, at Revisorer kan beskikkes som Administratorer, naturligvis med Undtagelse af den paagældendes egen Revisor. Det finder jeg er hverken rigtigt eller hel-